

O D V

OPENBARE BIJeenKOMST

ANTWERPEN, 18 MAART 1980

DE KERN VAN DE ESOTERIE

Aan het begin van deze bijeenkomst zoals altijd moet ik u vertellen dat wij, sprekers van deze groep niet alwetend of onfeilbaar zijn, m.a.w. we vinden het prettig wanneer u zelf nadenkt over alles wat wordt gezegd. U hoeft het er niet mee eens te zijn. We hopen wel dat u eventuele argumenten zoudt willen overwegen.

Dan zou ik graag vandaag met u willen spreken over de kern van de esoterie, dat is dan weer eens wat anders.

Esoterie is de kennis van het innerlijk zoeken, of beter misschien nog, de kern van het verborgen ego. Wanneer je met esoterie bezig bent dan weet je nooit waar je terecht komt. Natuurlijk, er zijn veel esoterische systemen en die hebben alles precies op een rijtje staan. Maar als je goed kijkt, dan klopt er geeneen helemaal. Het blijkt namelijk dat de regels, die je in woorden op kunt stellen, niets te maken hebben met een innerlijke waarheid die je kunt beleven, al is het alleen maar omdat die waarheid een sterke emotionele belevenis is die een vertaling in woorden eenvoudig niet toelaat.

Nu zijn er nogal wat esoterische groepen en systemen in deze tijd en het is misschien leuk om na te gaan hoe de esoterie eigenlijk begonnen is.

In het fabelrijk Atlantis, dat overigens, althans ten dele, reëel heeft bestaan, had je de zogenaamde witte priesters, -dat wit is er pas later bijgevoegd,- maar dat waren een soort heremieten, mensen die zich terugtrokken in de eenzaamheid en die in een systeem van mediteren een innerlijke verlichting wisten te krijgen, waardoor ze de mensen konden helpen om juiste beslissingen te nemen. Hun partners later, hun tegenstanders ook, dat waren de zogenaamde stads- of tempelpriesters en die begaven zich in die tijd ook al meer in de politiek dan in de waarheid.

Toen deze mensen dit systeem van meditatie, want dat was het in feite, hadden ontwikkeld, dan zijn ze dat natuurlijk gaan uitdragen en zoals u misschien ook weet zijn er vanuit Atlantis meerdere uittochten geweest, waarvan twee naar het westen en dat zijn de voornaamste geweest: ongeveer 40 000 jaar geleden en ongeveer 10 000 - 8 000 jaar geleden. In beide gevallen zijn er nogal wat van die witte priesters meegetrokken. Hun eigen mogelijkheden werden steeds sterker beperkt door priesters die zich met de macht vereenzelvigden en die met de vorsten meespeelden en zo zien we dan dat hun denkwijzen verbreid werden in de richting van o.a. Egypte, Griekenland en Cyprus worden ook aangedaan, maar daarnaast gaat een tocht verder die zich via Aziatisch Turkije beweegt in de richting van Irak, Indië en zelfs in de richting van Tibet. Dit laatste kan ik niet bevestigen, maar het is wel zeker dat er een nederzetting is geweest aan de voet van de Karakorums.

Al deze mensen probeerden nu hun medemensen, die dat wilden, te scholen. In het begin was dat gewoon een overdracht van kennis en daarnaast het leren van het systeem van meditatie, en eventueel contemplatie, van zeer specifieke vraagstukken en problemen.

Dat is inderdaad zeer aardig gegaan, maar er ontstonden specialisaties en dan krijgen we magische scholen d.w.z. dat die esoterie wel een deel blijft van wat men een inwijdingsleer noemt, maar dat daarnaast allerhande vakgebieden worden onderwezen, zoals bvb. vormen van lezen en schrijven, vormen van kruidkunde, de behandeling van metalen, het werken met zeg maar chemicaliën: het eerste begin van de chemie, dat hoort er allemaal bij. Ook psychologie, psychiatrie, het gebruik van paranormale gaven, dat komt allemaal bij die scholen terecht. Want uit deze scholen ontwikkelen zich langzaam maar zeker denkers die nog wel degelijk de discipline van het in zich keren en vanuit het innerlijk beleven van die totaliteit hanteren, maar ze onderwerpen zich niet meer zo sterk aan een school.

We krijgen dan de filosofen, zoals we die bvb. in Alexandrië zien, waar nogal wat esoterische systemen zijn zoals we die ook later te zien krijgen in Griekenland en zelfs in Rome, ofschoon, wat Rome betreft, alleen rond de stad Rome.

De leerstellingen die daar ontstaan vermengen zich natuurlijk. Om een voorbeeld te geven: de oorspronkelijke esoterie wordt vermengd met het Christendom. En dan blijkt aan de ene kant dat men zich dus camoufleert: alchemisten bvb. proberen hun eigen geheimen uit te drukken in zuiver christelijke termen, en anderzijds zien we dat bepaalde kloosterorden of groepen van anachoreten zich bereid verklaren om het systeem van het esoterische streven door te zetten. Het wondere is dat de esoterische mystiek zelfs nog bestaat in de orde van Ignatius van Loyola, de Societas Iesu. En zo wordt eigenlijk alles overgeleverd.

Wat je in deze tijd vindt dat is een samenraapsel uit het verleden dat gebruikt wordt als verpakking voor een waarheid die de dag van vandaag ook nog geldt. Je kunt dat vinden in de maçonieke ritens, de maçonieke loges. Hier wordt wel degelijk gebruik gemaakt van een juiste en hanteerbare mystieke benaderingsmethode en wanneer de eenling daar op de juiste wijze deel aan neemt en hij zit toevallig in een loge waar dat niet voor hem het enige is, dat hij de enige is, dan wordt dat weer bereikt. We zien dat bvb. in de theosofie meeklinken.

In de theosofie wordt veel Oosterse wijsheid, met daarnaast ook veel van de esoterische bestreving geïnjecteerd. De antroposofen veranderen het een klein beetje door hun kennisbenadering, maar ze bereiken ook hetzelfde. En de Rozenkruisers, die overigens niet zo oud zijn als ze zelf wel beweren, althans in deze organisatievorm, hebben eveneens weer het mystieke systeem waarbij zij zich dan weer op bepaalde kabbalistische en magische geheimen baseren, maar waarbij het weer gaat om dezelfde kennis, de innerlijke beleving en het scheppen van een relatie met de kosmos.

Dus, wanneer we nu spreken over esoterie, dan is dat niet alleen maar een modegril die toevallig de dag van vandaag alleen maar een beetje naar voren komt. We hebben wel degelijk te maken met iets dat in de mens al vele duizende jaren, om niet te zeggen tienduizende jaren, een rol heeft gespeeld.

Wat is het wonderlijke van de esoterie? Het is eigenlijk de ontkenning van de absolute zelfstandigheid van de mens. Dat vergeet een mens ook wel eens. Ze denken: Ja, ik ben ik en als ik naar binnen kijk wordt ik meer ik. Maar diep in jezelf ben je verbonden met de totaliteit. Je kunt geen mens zijn zonder deel te zijn van de mensheid. Maar dat wil zeggen dat het behoren tot de mensheid bepalend is voor de wijze waarop jij mens kunt zijn. Het klinkt natuurlijk wel een beetje kryptisch, maar het is niet van mij, hoor, het is inderdaad van een deskundige op dit terrein.

We komen dus terecht in een innerlijke wereld waarbij we dan uiteindelijk wat men noemt "het grote Licht" ontmoeten. Een vonk misschien, en wanneer je die hebt gezien, dan kun je je afvragen: "Wat doe je er mee?" Maar het blijkt dat dat niet alleen maar een bron van licht is of een ogenblik van zelfvergetelheid, zoals de mystieker het meestal omschrijft. Het is gelijktijdig een bron van kracht. Wanneer je je volledig daarop in kunt stellen, dan kun je daar krachten aan onttelen. Alleen kun je die kracht niet redelijk omschrijven en je kunt ze maar ten dele redelijk dirigeren. Je kunt niet iemand genezen omdat je hem verstandelijk wilt genezen, wanneer er niet in je een emotie is waardoor je je gelijktijdig gedreven voelt tot het genezen, ook wanneer dit zelfs redelijk niet denkbaar, haalbaar of voor u nuttig zou zijn. Op alle andere wijzen van werken is hetzelfde van toepassing, het geldt allemaal een beetje gelijk.

Het komen tot die kern betekent echter wel dat je door illusiewerelden heen moet breken en nu is het heel erg leuk om te zeggen: "Ja, wij leven in een wereld van waan en daarachter is alles perfect." Maar wat heb je daaraan? Ik bedoel: wanneer de waan als werkelijkheid wordt ervaren en iemand slaat je met een koevoet op het hoofd, dan kun je wel zeggen: "In de werkelijkheid is dit niet gebeurd." maar ondertussen heb je een buil en hoofdpijn, een hersenschudding. Ofschoon ik heb gehoord dat er mensen zijn die er nooit last van hebben, die hebben geen hersens meer. U niet hoor! U moet hersens hebben, anders was u niet hier naartoe gekomen, want wat wij doen is een oefening in denken eigenlijk op de eerste plaats.

Realiseer u dus, waan is een mooie leuze, maar die waan dat is onze interpretatie van de werkelijkheid. Omdat de wijze waarop wij de feiten zien meebepalend is voor de manier waarop we onszelf kunnen zien, is het heel erg moeilijk om afstand te doen van onze illusies. Het is niet alleen de wereld die je waar gaat zien, nee, je gaat ook jezelf zien zoals je bent en dat is nu juist het pijnlijke punt, want u hebt gedacht dat u bepaalde rechten hebt en nu blijkt dat u ze niet hebt. U hebt gedacht dat u meer waart dan een ander en nu blijkt dat daaraan nogal wat mankeert. U hebt gedacht dat u de enige waarheid hadt en nu blijkt het duidelijk dat u niet meer bent dan een splinter van de boom van de waarheid. Dat is allemaal pijnlijk.

In de esoterie ontmoeten we dat natuurlijk, want als je naar het werkelijke ik en het innerlijke licht wilt dan moet je afstand doen van je illusies. O, niet dat je ze blijvend terzijde hoeft te stellen, dat is weer wat anders. Maar wanneer je naar binnen toe gaat dan moet je al die pretenties, al die interpretaties, die beoordelingen als het ware, naast je neerleggen. Dan pas kom je dichterbij de kern van je eigen wezen. En ik neem aan dat het juist dit punt is dat de esoterie zo verrekt moeilijk maakt.

Het is natuurlijk leuk om te zeggen: "Ach, we kunnen dat uiterlijk voor een groot gedeelte tot stand brengen, we harmoniseren de levensstromingen, we brengen onszelf in het juiste magnetisch evenwicht en daarna gaan we dus als het ware uit onszelf en vanuit onszelf gaande beschouwen we onszelf in werkelijkheid." Het is heel mooi, maar het erge is: je komt er zo verrekt moeilijk toe. Juist daarom kun je zeggen: de esoterie is een beetje afstand doen van je illusies, zonder je eigen doel te verliezen.

Je hebt altijd dingen waarvan je innerlijk weet dat het voor jou wensenswaardig of goed is. Je weet niet eens waarom. Die innerlijke waarheid die moet je dan maar volgen, dat is je doel. Zodra je zegt: "Ja, nu heb ik afstand gedaan van mijn eigen illusie dat ik meer ben dan een ander, dus heeft het nu geen zin meer mijn doel nog na te streven," dan maak je de grote fout dat je je werkelijke mogelijkheden en je werkelijke toestand eveneens terzijde gooit. Daar heb je natuurlijk niets aan. Je moet dus bij esoterie bereid zijn om de illusies en denkbeelden opzij te schuiven. Nou, daar is nogal wat over te doen geweest.

Er is eens iemans geweest die zeide: "We kunnen met de wetenschap alles benaderen." En degene die daar antwoord op gaf die zei: "Vergeet niet dat de wetenschap een klein eiland van kennis is te midden in een oceaan van onbenul." Hij zei: "Ja, de anderen." "Nee, ook u !"

Dat is iets dat moeilijk valt als je zegt: "Bij jou zit er ook veel onbenul", maar dat is eigenlijk altijd waar. En als je dat niet toegeeft, dat je voor jezelf onvolledig bent, dat je kennis zeer betrekkelijk is, dat je innerlijke ervaringen zeer betrekkelijk zijn, dat zelfs het geloof dat je in jezelf hebt heel betrekkelijk is, dan pas kun je verder gaan. En daarom zegt men wel eens dat esoterie vergt dat je afstand doet van jezelf. Het is natuurlijk kolder. Kijk, als je jezelf weggeeft, wat blijft er dan over om nog te beleven? Er blijft niets. Dus je behoudt jezelf wel, maar je geeft als het ware je droombeeld van jezelf weg.

Nu zijn er mensen die zeggen: "Ja, dat is allemaal mooi, erg duister altijd, heel erg mystiek, heel erg zwevend," en ze beschouwen de esoterie als het vliegende tapijt waarop onvermogenen toch proberen zich boven de massa te verheffen. Maar wanneer je de feiten gaat bekijken dan ziet het er toch een beetje anders uit. Want het is niet zo dat die esoterie alleen maar onpraktisch is, integendeel. De esoterie is juist door de innerlijke arbeid die je verricht, wel degelijk een aansporing tot een verandering van je eigen houding in je leven. Het is een aansporing tot zelfbeheersing, tot erkenning van de relativiteit van het gebeuren buiten je en rondom je. En het is, geloof ik ook nog, de grote uitbreiding van je wereldbesef. Kijk, wanneer je in de esoterie innerlijk die eenheid krijgt, vindt je ook vrede.

Vrede betekent de afwezigheid van de extreme stimuli als angsten en begeerten. Dit betekent een objectievere waarneming van je eigen wereld. Het betekent een overzicht over die wereld. Je betrokkenheid wordt niet meer door het gebeuren bepaald, maar door je eigen innerlijke erkenning. Je kunt dus veel doelbewuster en veel doelmatiger handelen. En dat is nog niet alles.

Iemand heeft gezegd: "Een mens ziet allen wat hij wil zien. Wanneer hij iets ziet dat hij denkt dat niet kan bestaan dan wil hij het niet zien, omdat hij denkt wanneer hij zegt dat hij het gezien heeft, een ander zal zeggen dat hij denkt dat hij gek is." Een uitspraak die nog niet zo vreemd is, want wanneer iemand zegt: "Ik heb een vliegende schotel gezien," dan heeft hij een verschijnsel waargenomen, dat is reëel. Of ik dat nu een vliegende schotel noem, of een vlieger met een lantaarn, bij wijze van spreken, dat maakt toch geen verschil uit, nietwaar? Hij heeft een verschijnsel waargenomen. Dan beginnen de anderen al: "Ha! ha! ha!" of omgekeerd: "Heb je er een gezien? Hoe zag hij eruit? Zijn ze eruit gekomen? Waren het kleine groene mannetjes of grote gele kerels?" Nou ja, ik bedoel maar....

Nee, ik heb iets waargenomen. De betekenis daarvan ken ik niet. Dat heeft het in mij wakker geroepen. Maar wanneer het in mij een waarneming wordt en er zijn bepaalde signalen, telepathische signalen bijvoorbeeld, laten we dan even bij die vliegende schotel blijven, echt gezellig. Ik bedoel, vliegende schotels dat is op dit ogenblik in de mode, het vliegende servies komt dan wel over een paar jaar.

Telepathie dat is iets waar de meeste mensen wel mede te maken hebben, maar te weinig van merken, al is het maar omdat ze voor zichzelf dat niet kunnen verwerken. Men schuift dergelijk zwakke signalen opzij als zijnde van geen enkele betekenis. Maar stel nu eens voor dat iemand in die schotel daar telepathisch naar de aarde uitzendt.

Wanneer je objectief bent, dan registreer je dat, dan kan die andere je een boodschap geven of hij kan je alleen maar een voorstelling van zichzelf geven, of hij kan alleen maar duidelijk maken dat hij een voertuig is, maar dat hindert dan niet, dan heb je een beeld. En dat is precies hetzelfde, ik zie dat zo vaak. Medici bijvoorbeeld, diagnostiek.

Wanneer een medicus gevoelig is, dan ziet hij de symptomen, dat is, de redelijke beperking van de reeks mogelijke verklaringen. De verklaring die voor de symptomen wordt gegeven uit een hele reeks van mogelijkheden wordt intuïtief gekozen, niet op grond van redelijkheid, of zoals men dan vaak zegt: vakkennis, maar gewoon op grond van aanvoelen, omdat de medicus die gevoeligheid kan verwerken. Binnen zijn eigen beeld van eigen kennis doet hij het.

Wanneer een mecanicien hetzelfde doet, dan deugt dat niet voor zijn baas, tenzij het weer te maken heeft met zeer specifieke problemen, bijvoorbeeld: bijzondere auto's, ontsteking naregelen eb dat soort dingen, dan kan hij er wel gebruik van maken, maar hij kan er niet mee werken op een ander terrein omdat de mensen hem dan zouden uitlachen, omdat hij dan terecht komt in een vacuüm, een soort luchtledig.

Nu stel ik dit: De esoterie geeft ons niet alleen de afstand, maar maakt het ons ook mogelijk om meer van de signalen die ons bereiken, als reëel te beschouwen. We kunnen onze waarnemingssfeer dus aanmerkelijk uitbreiden en dat betekent niet alleen grotere gevoeligheid, maar het betekent ook wel degelijk dat je waarschuwingen krijgt die een ander niet ontvangt omdat hij er niet naar luistert; dat je tips krijgt op elk terrein en dat je zelfs, aanvoelend hoe je moet werken, je eigen krachten doelmatiger gaat gebruiken.

Hadt u gedacht dat dat allemaal in de esoterie zat? Esoterie is zoiets als de gevechtssporten in sommige gevallen. Een vakkennis, maar ook een vooruit aanzien van wat er kan gebeuren. Het is iets als schaken. Het is een complex probleem, een aantal ontwikkelingen verder zien dan anderen. En dat vloeit er allemaal uit voort. Het is niet alleen maar de dwaasheid. Och, het is allemaal heel mooi. Er zijn mensen die zeggen: "Ik ga mediteren". Vergeet het. Mediteren, diep in jezelf schouwen, dat zijn gewoon zaken die je moet beleven. Maar het beleven op zichzelf, en dat is belangrijker, verandert je relatie met je wereld. Er komt meer werkelijkheid bij te pas.

En nu gaan we over naar een ander hoofdstuk. Er is rondom u een wereld van geesten. Nu hoeft u dat niet te geloven, hoor, het is zo. U kunt nergens op uw eentje naartoe, niet eens naar de badkamer. Er is altijd wel iets van geestelijke aard in de buurt. Niet dat ze op u letten, daar is ook geen aanleiding toe, mijn wereld is een andere dan de uwe, maar ze zijn er. En dat zijn niet alleen de geesten van de overgeganen, het zijn ook een hele reeks andere krachten, die bestaan op een andere manier als u. Als u het goed bekijkt eigenlijk, dan zit u als een boon tussen een zak met erwten. Er zijn ook mensen die het anders omschrijven. Ik heb eens iemand horen zeggen, ook van ons: "Wanneer u dat niet kunt begrijpen, dan zit u als een zak tussen bonen en erwten." Het is misschien geen algemeen gangbare uitdrukking, maar waar het mij om gaat is dit: U zit dus in een wereld waarin andere werelden vaak heel dicht bij u komen. Het zijn wat men noemt de astrale werelden, de spoken. Zo een vriend van mij zegt: "Een spook is een nozem uit de geest die een beetje rotzooi komt maken op aarde omdat hij toch lekker kan verdwijnen."

Maar al die dingen zijn er, en al die dingen, voor zover ze invloed hebben op uw wereld en merkbaar zijn op uw wereld, geven signalen af. Ze geven straling af. U kunt ze ontvangen. U kunt daar iets van meemaken.

U kunt als het ware, terwijl u op aarde leeft, in zekere mate deel worden van een aantal geestelijke werelden, niet helemaal hoor, dat komt pas later, als u uw jas afgelegd hebt. Maar geestelijke werelden hebben niet alleen invloed op u, maar ze hebben ook een overzicht. Om u een klein voorbeeld te geven: de tijdsfrequentie van mijn wereld is een beetje anders dan die van u. Dat houdt in dat ik mijn tijd ten opzichte van de uwe kan vertragen of kan versnellen. Dat houdt in dat ik vooruit kan lopen op ontwikkelingen en mogelijkheden. Dat houdt in dat ik een grotere overwegingstijd kan gebruiken om toch volgens u secondensnel tot een beslissing te komen. Wanneer u gevoelig bent voor die werelden, dan krijgt u in meerdere of in mindere mate diezelfde mogelijkheden en in ieder geval krijgt u de resultaten daarvan te verwerken. Het is niet alleen maar een kwestie van: o, jongens, wat zijn we heilig. U weet wat een heilige is? Iemand wiens zonden na zijn dood zelfs nog niet bekend zijn geworden. Vandaar dat hij met kerkelijk imprimatur in de hemel zetelt, althans volgens de boeken.

Wij zijn gewoon wezens die innerlijk verbonden zijn met al die werelden, ook de geestelijke werelden. Door nu naar binnen toe te gaan en daardoor afstand te nemen van onze illusiewereld worden wij meer bewust deel van die andere wereld. Wij worden gevoeliger voor de signalen van de geesten, van de astrale aanwezigheden, we worden gevoeliger voor emotionele en andere uitstralingen van medemensen. En, en dat is vaak heel erg belangrijk, we krijgen een beter begrip voor ons eigen evenwicht of onze eigen onevenwichtigheid.

Dan zou ik willen zeggen: esoterie is niet alleen maar een methode om hogerop te komen. Trouwens, hoe hoger je komt hoe groter de kans dat je je nek breekt. Je valt onwillekeurig toch weer terug. Maar het is eigenlijk een methode om vollediger te leven. En wanneer je dat nu als basis neemt dan wordt het ineens begrijpelijk waarom men ook in de Oudheid zo enorm veel belang heeft gehecht juist aan die esoterische scholen. Waarom men altijd weer het zoeken naar een innerlijke kern heeft gezien als de basis, ook voor wetenschappelijke ontwikkeling. Dan wordt het je duidelijk waarom de alchemist niet alleen zijn materieel laboratorium heeft, maar ook zijn meditatiekamer, zijn geestelijk laboratorium.

Menselijk leven en geestelijk leven moeten samesmelten. Pas wanneer beiden elkaar volledig aanvullen, kun je komen tot optimale prestaties, op welk gebied dan ook. En ik dacht dat ik dan wel wat stof ter overweging had neergelegd, wanneer u wilt reageren op dit ogenblik bent u welkom.

-Zijn er bepaalde gevaren in 't oog te houden, als men esoterie beoefent?

-Wanneer u esoterie beoefent op de juiste wijze is er maar één gevaar en dat is dat u een hartverlamming krijgt wanneer u voor het eerst de werkelijkheid omtrent uzelf beseft. Maar dan komt u aan onze kant en dan weet u het heel gauw. Neen, gevaren zijn er niet wanneer u met esoterie in deze zin begint. Wanneer u namelijk zoekt naar uw innerlijke werkelijkheid, dat betekent dat niet dat u uiterlijk hoeft te veranderen. Uw wereldbeeld verandert wel, maar uw gedrag in de wereld behoeft niet te veranderen. U gaat alleen de werkelijke betekenis ervan inzien en daardoor ook uw eigen mogelijkheden. D.w.z. dat iemand die de esoterie beoefent niet onevenwichtig wordt, integendeel dat hij geestelijk evenwichtiger wordt, dat hij vaak psychisch en fysisch dan ook meer weerstandsvermogen heeft tegen verschijnselen dan de doorsneemens. Het is dus geen groot gevaar. U zult zeggen: "Ja, maar als we dan met die geesten in contact komen?" Wanneer u dat doet in een overgave aan die geesten is het gevaarlijk, want dan bezit u niet

zelf het beslissingsrecht of de macht, u doet daar geheel of ten dele afstand van. De esotericus echter heeft die kontakten op basis van bewustheid, m.a.w. het is geen beheerst worden door een entiteit, of een entiteit die door u spreekt of inspireert, u hebt gewoon te maken met een gesprek tussen u en de geest en uitspraken op een stilzwijgende of telepathische basis waardoor uw beslissingen op aarde door de aard der zaak beïnvloed kunnen worden, maar alleen wanneer u dit wenst en zoverre u dit wenst.

Dus ik zou zeggen: Nee, de esoterie als zodanig bergt geen gevaren, wel de excessieve beoefening van bepaalde disciplines, die kunnen gevaar bergen, maar dan kom je wel weer altijd op het terrein waarbij je de werkelijkheid probeert te vervangen door een andere werkelijkheid. Men noemt dat, wel eens: het scheppen van een alternatief wereldbeeld. Je schept dan een wereld waarin het leven anders is dan in die wereld waarin je weet te leven, handelt alsof je in die andere wereld zou bestaan en probeert daardoor een aanpassing te krijgen tussen de wereld die je als ideaal opbouwt en de wereld waarin je werkelijk leeft. Dit is wat bijna altijd mislukt omdat niemand in staat is zijn illusies aan een ander over te brengen. Kijk, als je een denkbeeld volledig, met alle intenties, alle emoties en achtergronden over kunt brengen op tienduizend mensen; dan is dat voor die tienduizend mensen ook een werkelijkheid geworden en dan kun je, vanuit die werkelijkheid, samen misschien iets doen. Maar die overdrachtmogelijkheid bestaat meestal niet. Dus, wat dat betreft, is het wel een kwestie van voorzichtig zijn.

Ja, en wat zouden er verder voor gevaren in kunnen zweven? O ja, één ding wel en dat is dat u zich realiseert dat u meer krijgt dan u toekomt. Onthoud u dan maar één ding: dat zoveel mensen minder krijgen dan hen toekomt, dat u van het meerdere dat u hebt misschien diegenen die te weinig krijgen iets meer kunt geven en dan schept u vanzelf een kosmisch evenwicht.

-Vindt u magie een goede manier om esoterie te bedrijven?

-Nee, dat vind ik niet. Ik vind dat uit de esoterie een praxis voortkomt die de normale mens als magie omschrijft omdat het een wetenschap is die niet uitdrukbaar is met menselijk-logische termen, dat wel. Maar wanneer u zegt: magie, mag ik u dan iets anders vragen? Het is misschien een heel gekke vraag: "Kunt u een dier beter leren kennen door van het vlees ervan fricassé te maken?" Wanneer u magie gebruikt, dan gebruikt u zeer kleine elementen uit een zeer groot harmonisch geheel om daardoor effecten te veroorzaken met middelen die onlogisch schijnen. Wanneer u esotericus bent echter, dan kent u het totale beeld en kunt u daaruit de invloeden zonder meer kiezen. U hoeft dus niet meer eerst de zaak ritueel te bekijken, ze fijn te hakken om dan de passende stukjes eruit te halen. U pakt eenvoudig uit de bestaande invloeden die invloeden die u nodig hebt en u voegt ze samen.

Een toch wel ingewijde persoon op dit terrein heeft eens gezegd: "De ware magie is niet ritueel. Ze is de spontane uiting van het innerlijk besef, gericht door de wil. En rituele magie is niets anders dan het scheppen van een reeks zinloze gewoontepatronen om stemmingen en instellingen en geestelijke afstellingen op te wekken zonder dat men beseft wat men in wezen doet!" En ik ben het voor een heel groot gedeelte met hem eens. En daarom zou ik zeggen: magie in de rituele zin lijkt me zeker niet de juiste benadering. Ik zou zeggen: Wanneer u met de Grand Albert bezig bent en u leest haar zo dat ze u zonder meer helder en begrijpelijk is, dan hebt u geen behoefte aan de hulpmiddelen die daarin worden aangeduid zonder dat ze voldoende worden omschreven om er zonder dat innerlijk begrip werkelijk iets mede te doen.

- Er zijn mensen die vitalisatietherapie toepassen, -magnetiseren-.
Zou het wenselijk zijn dat ze zich tezelfdertijd zouden concentreren op
of vragen om bijgestaan te worden door een andere entiteit?

Ja, wanneer u dus niets beters hebt. Kijk, wanneer je maar alleen een
beker water hebt en je weet niet waar de kraan zit, dan kun je allicht
aan iemand anders vragen: "Gaat eens even naar de kraan en haal me een kan."
Dat is wat er gebeurt wanneer u een geest vraagt om u te helpen. Die geest
verschafft u hetzelfde dat in u bestaat. Maar wanneer u zelf weet waar de
bron zit, en die zit diep in uzelf, dan hebt u de bijstand van de geest
niet nodig, want dan tapt u direkt uit de totaliteit van zeg maar de
oerkracht, of de kosmische kracht en in dat geval zal uw werkmogelijkheid
ook niet gelimiteerd zijn. U zult dus zeer veel kracht kunnen opbrengen
voor zeer veel gevallen achtereen.

Op het ogenblik dat u afhankelijk bent van entiteiten, bent u afhanke-
lijk van hun vermogen om de voor u passende energiestroom naar u te
geleiden zodat u die verder kunt geven. Maar aan de andere kant, wanneer
u met dat beetje prestatie denkt, er zit niet genoeg in, dan is het allicht
beter dat u zegt: ik loop eens naar de pomp en haal nog een emmer en ik
zou dus zeggen: Wanneer u denkt dau u tekort schiet, roept u een geest
aan, als het even kan een geest die u een beetje kent of waarvan u weet
dat die welwillend is. En indien u dat niet kunt, u hebt geen bewuste
geest die u aan kunt roepen, nou, richt u zich dan maar op God.

Kijk, als je de directeur vraagt, dan zal hij toch de loopjongen wel
sturen, maar dan kun je er wel van uitgaan dat hij in dit bedrijf toch
wel de goede stuurt. Op die manier kunt u zich dan verzekeren van meer
energie en een snellere herstellmogelijkheid dan zonder dat het geval zou
zijn. Maar het is dus niet het Ultima Thule, het is niet de uiteindelijke
bereiking, het is alleen maar een hulpmiddel omdat je nog niet in staat
bent uw werkelijke, innerlijke bron volledig te gebruiken.

-Is er een mogelijkheid dat men dat zelf kan ontdekken in zichzelf, zonder
hulp van anderen?

-U kunt geen hulp krijgen daarbij, het is een reis in uzelf.

-Is het dan mogelijk dat....(verdere vraag onverstaaanbaar) ?

-Door alle eeuwen heen heeft men het ontdekt.

-Door ervaring, of wat ?

-Het is een innerlijke ervaring, ja, en een esoterische school die heeft
altijd omstandigheden geschapen waarin je ontdekking gemakkelijker werd,
maar heeft nooit de ontdekking zelf als het ware met wegwijzers mogelijk
gemaakt. Het is en het blijft een reis in jezelf en daarom kunt u rustig
zeggen: Een mens die er innig en intens naar streeft om zijn innerlijke
kracht te ontdekken, die zal te enigerlei tijd opeens zien dat zijn wereld
wegvalt, verandert en dat hij die eerste glans diep in zichzelf ziet. En
wanneer je dat eenmaal hebt, dan kun je altijd verder gaan totdat je de
bron werkelijk bereikt hebt.

-Maar is het niet heel dikwijls mogelijk dat iemand bereid is om energie
te richten door een medemens eventueel maar vertroebeld is en dat hij
daardoor van zijn energie afgesneden wordt?

-Kun je een druppel water in een oceaan van het water afsnijden? Wanneer
u zegt: u wordt ergens afgesneden van uw eigen energie, dan veronderstelt
u dat uw eigen energie in haar basis en kernwaarde iets unieks is.

Ze is dat niet. Wel het bewustzijn dat door de kernenergie in stand wordt gehouden. De energie als zodanig is overal om u heen. Ze bestaat in de materie, in de kleinste delen van de materie; ze bestaat tussen de sterren, ze bestaat in de sferen. Er is niets waarin deze energie niet aanwezig is.

En u realiserend dat de kracht rondom u is, kunt u zelfs, wanneer u schijnbaar een deel van uw kracht verliest, deze kracht toch terugwinnen. Er is een uitzondering op dit punt: Wanneer u bezig bent in een magisch ritueel, dan scheidt u een tijdelijke, een vertekende werkelijkheid en u sluit uzelf daarin op om een machtsevenwicht tot stand te brengen dat niet op een natuurlijke wijze voorkomt. Daar komt het eigenlijk op neer? Dan zult u dit verlies van kracht lijden, eventueel met alle gevolgen daarvan tot het ogenblik dat u tot de normale krachtsverhoudingen kunt terugkeren, indien u daartoe althans nog in staat bent.

U ziet het alweer, we beginnen aan de esoterie en we hebben een paar vragen waarbij we zeggen: Ja, met de esoterie kan ik het zelf doen. Dan is het antwoord: Ja, u kunt hulpmiddelen gebruiken, natuurlijk. Wanneer een acrobaat begint te oefenen dan doet hij dat in het begin met de "longe", dat is een riem met een touw, waardoor voorkomen wordt dat hij met een harde smak te pletter kan vallen. Een leersysteem is iets dergelijks, maar de bewegingen moet de acrobaat heus nog zelf beheersen. In feite doet hij het zelf. Alleen wordt voorkomen dat hij gemakkelijk verongelukt. Alle systemen waarover we het hebben gehad en nog vele andere kunt u als zo'n longe beschouwen. Ze zijn een soort garantie dat je niet door onbekwaamheid te gronde gaat, voordat je in staat bent naar het einddoel toe te gaan.

Maar het einddoel ligt voor elke mens in zichzelf. God is de kracht die diep in u leeft, het is de naam die u geeft aan het onbegrepen, dat voor u alleen kan bestaan doordat het zetelt in uzelf. Daar zoekt u naar. Dat kunt u alleen zelf vinden en alleen op een voor u juiste wijze vanuit uw eigen persoonlijkheid.

Wanneer we daarbij komen aan de magie dan is het allemaal de kunstjes die daarbij horen en er zijn er heel wat, dat weet ik wel, maar dan moet u ook wel een paar dingen onthouden, als u het niet erg vindt. Wanneer we werken met magie, wanneer we ongeschoold willen werken met geestelijke krachten, wanneer we nog niet tot innerlijke bereiking zijn gekomen en we willen toch contacten maken met de geest en andere dingen, dan hebben we behoefte aan een enorme discipline. Zelfdiscipline in de eerste plaats, maar heel vaak daarnaast een uiterlijke discipline, uiterlijk gezag, waardoor we als het ware gemakkelijker in het spoor blijven. Dat heeft niets te maken met bindende voorwaarden om het licht te vinden: dat betekent alleen dat wij door die discipline voor onszelf een betere mogelijkheid scheppen om dat licht te vinden en een juistere gelegenheid om reeds nu, ten dele onbewust, gebruik te maken van de krachten die uiteindelijk van het innerlijk licht voortkomen.

En dan hoor je zo allemaal dingen: Is het niet gevaarlijk? Het meest gevaarlijke dat u kunt doen is leven op aarde, weet u dat wel? Bij ons is het veel minder gevaarlijk. Bij u gaat 100 % op de duur dood, wist u dat wel? Bij ons incarneert gewoonlijk niet meer dan 50 tot 55 %. Wij zijn veiliger dan u. M.a.w. gevaren, ach, wat is gevaar? Een gevaar bestaat alleen maar wanneer u weigert de werkelijkheid te accepteren en op die werkelijkheid te reageren, dan komt u altijd in moeilijkheden.

Dat is ook nog een mooie esoterische wet, die krijgt u gratis cadeau. En als strik op de verpakking zou ik willen zeggen: Beste vrienden, u denkt misschien nu: och, is dit nu zo belangrijk? Dat ligt eraan wat u van uw leven wilt maken. Het gaat er niet om of u jong of oud bent. Het gaat er wel om of u tevreden kunt zijn met de wereld zoals die buiten u schijnt te zijn of dat u juist die vrede voortdurend pijnlijk mist. Wanneer dat laatste het geval is, dan moet u proberen door te dringen tot uzelf. In uzelf vindt u dan de kracht van evenwicht, de kracht van vrede. En aangezien heel veel mensen in deze wereld niet meer weten naar waar ze moeren draaien of keren, is het misschien geestelijk en materieel raadzaam om de mensen wat meer esoterie aan te bevelen, maar niet in de zin van holle frasen en lege woorden, maar van meditatieve en eventueel contemplatieve benadering van eigen innerlijk om door te dringen tot een werkelijkheid die niet voor een groot gedeelte uit illusie is opgebouwd. En daarmee, vrienden, dank ik u voor uw aandacht.

IMPROVISATIE: Lente, begeerte, kaars.

Als een kaars verteerd door de vlam, zo verteert mijn begeerte naar de lente.

.....In mij is stil de kracht die spreekt van eeuwigheid en evenwichten, van de gelijkheid zonder eind. Waarin het zijn van alle wezens, tot een geheel is saamgetwijnd, één koord in 't weefsel van een Sch epper, één werkelijkheid die niet vergaat. En toch weet ik, ik ben een vezel die schijnbaar nog alleen bestaat en die zichzelf zoekt te vinden en die uit alle gaan en zijn, probeert voor zich toch weer te putten, een nieuw begin, een lentepijn van boten en van knoppenbreken, maar ook van nieuwe bloesempracht, zodat tot vrucht eens weer kan worden al wat de mens heeft voortgebracht, al wat de geest zich heeft geschapen aan denkbeeld, weten en aan kracht, opdat, in het vergaan van 't strijden, in het sterven van de macht, vergaan mag ook de zin en 't lijden komen mag die stille vreugd van al wat leeft een lenteleven, een bloei die wordt tot eeuwige jeugd. Dat is een liedje om te zingen, het is een droom die soms verwaait, maar 't is de werkelijkheid der dingen, die eenmaal, als de aard' niet meer draait om de zon, die eenmaal, als de sterren doven en slechts nog blijft een ik-besef, een waarheid wordt. Vandaar dat ik, vanuit die droom, mijn stem vandaag tot u verhef en zeg: Durf van de lente dromen. De barheid, kilheid en de strijd, dat gaat voorbij. En snel zal komen een nieuwe, lichte, vrije tijd. Nu nog is 't worstelen met rede, met menselijkheid, met ook bezit. Maar nu gaat sterven alle strijden en in het sterven vind ik het: een licht dat blijft, een mens die toch blijft dromen, een mens die in zichzelf leeft. Een mens, die met het licht dat in hem is geboren, een kabel naar de hemel weeft.

En al zeg ik het u met stamelende klanken, zeg het met woorden zonder zin, oewa hoka matsi matoeka haoewa dia tofika. De klank van woorden niet begrepen, spreekt toch een taal van werkelijkheid, want achter woorden ligt het denken, en denken is de eeuwigheid.